

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρεῖς φορὰς τὴν ἑβδομάδα καὶ τυπώνεται σὲ 8—9 χεῖλι ἀδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητὴς, ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀ το μι κ ἄ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποιήσι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορᾶ.

Ἀνιστήθηκα.

Ἡ τρέλλα δὲν φωλιάζει στὰ βουνά, ἀλλὰ στὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὴν χιῶτικὴ δὲ παροιμία, ὅλοι εἴμαστε λο-
λοῖ, ποῖος ὀλίγο ποῖος πολὺ:

Φαίνεται δὲ, ὅτι τὸ περασμένο σάββατο νὰ μ' εἶχε κτυπήσῃ λίγη λολαμάρα, καὶ ἄφησα τὴ δουλειά μου μέσ' τὴ μέση καὶ σηκώθηκα σὺν χάχας νὰ πάω νὰ δῶ τὴ παράταξι τοῦ βασι-
λέα καὶ τὸν ἡγεμόνο τῆς ἀπασας Βουργαρίας.

Ἀπὸ ὅλο αὐτὸ τὸ θέαμα ἐκέρδισα τὰ ἔξῃ.

Ἀπὸ καμμιά σαρανταριά λαδίαῖς πύρχαν τὰ ρούχα μου ἀπόχτησα καὶ ἄλλαις τόσαις ἀπὸ τὴ σκόνῃ.

Εἶδα τὰ βουργαρικά καλυπάκια καὶ μ' ἔπιασε τρομάρα.

Εἶδα τὴν Ἀλεξάνδρα μας καὶ τὴ θαύμισα. Ἐγίνε κοτζάμ-
θεοταρνανοκόριτσο, παχουλὴ καὶ ὀλοστρόγκυλο ποῦ ἔτσι μού ἦρθε νὰ τῆς ἔκανα ἐργολαβία, ἀλλὰ δὲν καταδέχτηκε οὔτε νὰ γυρίσῃ νὰ με δῇ. Τίς ξέρει, ἴσως με τὰ λαδωμένα ἐκεῖνα ρούχα, νὰ με πῆρε γιὰ κἀνένα χαμάλη, καὶ γι' αὐτὸ θὰ μὲ πῶ σὲ ἔξοδα νὰ φτειάσω καινουργία, ἴσως καὶ τῆς κίνω φιγούρα.

Σήμερα βλέπετε τὰ ρούχα κάνουν τὸν ἄνθρωπο. Ἄς ἦναι.

Εἶδα καὶ ἕνα γαδουράκι ποῦ ἔτρεχε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τῆς βασιλικαῖς καρότσαις, καὶ εἶχε χωμένη τὴ μούριτσα του μέσα στὰ τρικαντὰ τῶν αὐλικῶν, σὺν νὰ τοὺς ἔλεγε — Τὴν ἴδια μούρη ἔχομε. Ὁ κόσμος ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια καὶ πολλοὶ ἀνόητοι φώναζαν:

— Ὁ Παλιάνθρωπος τὰπόλυσε, εἶναι τοῦ παλιανθρώπου ἰδέα, γιὰτὶ εἶχε χτές ζωγραφισμένο ἕνα γάδαρο στὴν ἐφη-
ρίς. Μ' ἔκαναν δηλαδή καὶ γαδουρολάτη. Τὸ ἀστεῖο δὲ ἦτανε ὅτι αὐτουνοῦ τοῦ ξεκαπίστρωτου πουλαριοῦ τοῦ ἔπικιζαν καὶ μουζικὴ, δόξα ποῦ τόσο πολὺ τὴ ζήλεψα, ὥστε εἶπα μέσα μου:

— Ἄχ Θεὲ, γιὰτὶ μ' ἀδίκησες τόσο καὶ δὲν μ' ἔκανες καὶ μένα γάδαρο νὰ ἔχω τόσαις τιμαῖς;

Μερικοὶ ἔξυπνοὶ πάλι ἔλεγον πῶς ἦτανε χρυτογάδαρος, γιὰ νὰ ἔχῃ τόση τιμὴ νὰ πηγαινῆ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τῆς βασιλικαῖς καρότσαις.

Κατόπι βρῆκα τὸν Φῶν Κολοκοτρώνη καὶ ἔμαθα ἀπ' αὐτὸν, ὅτι ὁ κύρ μέντιος συνελήφθηκε διὰ δραστήριου ἐνέργειας τῆς ἀστυνομίας, καὶ ὅτι ὁ διευθυντὴς τὸν ἔβανε ῥέστο. Καλὰ νὰ τοῦ κἀνῃ. Τέτοιος γάδαρος ποῦτανε, τέτοια ἤθελε. Ἐγὼ ὅ-
μως δὲν εἶμαι ἱκανοποιημένος, γιὰτὶ ἐνῶ τὸ κρατητήριο τοῦ Ἐργου εἶναι γιὰ γαδάρους, βάνουν ἐμένα ἐκεῖ, καὶ τὸ γάδαρο τὸν ἀπόλυσαν στὴν αὐλὴ τῆς ἀστυνομίας ν' ἀλεγράρῃ καὶ νὰ πέρνῃ τὸ φρέσκο.

Ἔτσι κατάντησε σήμερα ἡ ἀστυνομία στὰς κλεινάς Ἀθή-
νας, τοὺς ἀνθρώπους νὰ τοὺς μεταχειρίζονται σὰ γαδάρους καὶ τὰ ἀληθινὰ γαδούρια σὺν ἀνθρώπους.

Δηλαδή, ἀπογαῖδουροθήκαμε.

Ἄλλη ἀνοησία.

Τὸ βράδυ μου κατέβηκε ἡ ἡψηλὴ ἰδέα νὰ πάω τὰ μούτρα μου στὸ θέατρο νὰ δῶ πῶς πῆραν οἱ τοῦρκοι τὴ Πόλι.

Μπένω μέσα, καὶ εἰσητήριο δὲν μού γυρεύουν. Βγάνω νὰ πλερώσω τὸ φόρο καὶ μού λέν: — Μὴ πειράζεσαι, ἄλλη φορᾶ. Εἶπα μέσα μου:

— Σῶπα, Παλιάνθρωπε, καὶ σοῦρεξε πάλι ἀπόψε. Μὴ τὸ πῆς κανενοῦ. Νὰ τὸ ξέρῃς μονάχα σὺ κι' ὅλος ὁ κόσμος.

Βρίσκω ἕνα θεωρεῖο τῆς τρίτης σειρᾶς κάρτα πιάγκα καὶ χάνουμαι μέσα, με τὴν ἰδέα, ἂν ἐρχότανε κἀνεὶς καὶ μ' εὐ-
γαζε, νὰ πῶ πῶς μπήκα κατὰ λάθος.

Ἐνας μουσικός, δὲν τὸν ξέρω τὸ μασικαρᾶ ποῖος ἦτανε, ἀρ-
χιζε καὶ μούκανε ἀργολαβία, σὲ λίγα λεπτὰ διαδόθηκε πῶς ἡ ἀφεντομουτσουνάρα μου ἦτανε στὸ θέατρο, καὶ ὅλοι γύρισαν τὰ μούτρα τους νὰ με δοῦν.

Καταντράπηκα, καὶ σηκώθηκα νὰ βγῶ ἔξω, ὁπότεν βρί-
σκομε κατὰ μούτσουνα ἐνοῦς χωροφύλακα, ὁ ὁποῖος μού λέει:

— Δὲν ἐπιτρέπεται κ'οῖε.

— Τί δὲν ἐπιτρέπεται, τὸν ρωτῶ, νὰ μὴ βγῶ ἔξω ἀπὸ τὸ θεωρεῖό μου;

— Μάλιστα.
— Και γιατί παραλίγο;
— Γιατί έτσι.

— Αφού είναι έτσι, άς ήναί έτσι. Ξαναμπένω μέσα και έκει που κούτταξα, σούβριτζώ τον κύρ Φρασίτη τον ύπο ήριο δήμαρχό μου. Τόν χαιρετώ με χαιρετά και άρχίζω με τή ραντεβούα; δέν ξέρω και πώς όργη τή λέν, νά εκείνα, άδερφοί, που κάνει ρεβερέντζες, ό ένας με τόν άλλο από μακριά.

— Αρχίζει ή παράβαση. Τάσο πολύ ένθουσιάζηκα, ώστε μούρθε να κατέβω νά πνίξω τόν Κωνσταντίνο τόν Παλαιό λόγο. Είχε μιá άπληρη πρόσορα ό διάβολος, που έπρεπε νά τόν ριξη κάνεις με τή κεφαλή μέσα στη τρύπα που ήταν ό ύποβολέας.

Βγαίνω και σφίγκω στό κάρνεϊό και πόσαι, όταν άνέβαινα στη τρίτη πράξι σούβουν τή φωτιά. Ψυχή μου στά Πατήσια. Έκανα τήν έν τών Σάκται Σούβέντζες, δέ ξέρω αν τήν ίδεα αυτή τή κομωδία. Τούτ έστιν της χούθηκα μέσα σ' ένα θεωρείο και θραυσιάζηκα σαν και κοκώρης μεταξυ δύο κοριτσών, και χωρίς νά προσέξω άρχισα ψηλαίς κουβένταις.

— Προσέξτε καλά, νά μή κουνηθή κίμμιά σας από δω πέρα, πριν άνάψουν τή γαζή.

— Όταν τανάψαν, γυρίζω και τί νά δω; Ξένω μούτσουνα και ένα γέρο ήλικιωμένο από πίσω μου. Παρντόν του λέω, κύρ κύριε, νόμισα πώς πήγα στό δικό μου, τή θεωρείο που έχω τή γυναϊκά μου και τή ξαδέρρη μου.

— Δέν πειράζει, τή ίδιο είναι, μου λέει ό γέρος. Η καλοσύνη σου, που φύλαξες και τή κοριτσα.

— Έσφυγα σ' ό ζημιολόγο. Πάω στό δικό μου, ότι ξεμπρόβαλα τή φιγούρα μου, άρχισαν τή ζήτω και τή χειροκροτήματα.

— Μπαζώ ό Παληάνθρωπος, καλά τή λέει ό Παληάνθρωπος, ζήτω του Παληάνθρωπου, ως που με φέρνουν σε θέσι να σηκωθώ και να τους βγάλω λόγο σύντομο και να τους πώ:

— Πεντιά, σάς ευχαριστώ πολύ, δια τήν ύποντοχή που μου κάνατε.

— Άλλά δέν τάκουσαν, διότι όι μαγκαράδες χειροκροτούσαν όλο ένα.

Τέλος πάντο, δηλαδή και σφίγκω πτάγχο, τέλειωσε τή θέατρο και πήγα σούς και υγιείς στό σπίτι μου, με μόνη τή διαφορά, ότι είμουν λίγο μπλαστρωμένος, ήγουν της μερικοί καλοί φίλοι πού δέν τού ξέρω μούχαν στείλει γλυκίσματα, τή όποια, έστρώντας νά μή μπορούσα νά τή φάω όλα τή κάθισα στή; άποπισινάις μου τσέπαις, και μέσα στη καρότσα τάκανα ζούπα, καθίσωντας εξ άπροσεξίας άπάνω τους.

Ο θάνατός μου
— Όπου μου έγραψε δια σκοτωμού φοιτήματος, εις τρόπον ώστε να βρίσκομαι και ως τή σημερα ζωντανός, άρ και ήμαι πεθαμένος. Κοιμήθηκα καλά και ξύπνησα χωρίς κανένα όνειρο, κίλλίτερα.

— Από τή πρώτ κουτσούπια κατά τήν συνήθειά μου.

— Στ'ής έντεκα με προσκάλεσε ό κρασοπώλης κύρ Σκούρος και με παράδωκε τριάντα δραχμής που τής άφησε ένα άνώ νυμιος άγαθοεργός άνθρωπος νά τής μοιράσω στους φυλακωμένους, στ'ής έντεκαμύ ήρθε λαχανιασμένος από τόν Περαία ό επί τής μαγκούρας μου ύπολόγος κύρ Παντούλιας, και ζήτούσε πληροφορίας από τούς άλλους πράκτορας τών έφημερίδων, πώς συνέθηκε τή χιμονική μου.

— Έκει στη παρά πάνω από τή ξενοδογειό τής Μέλισσας ταβέρνα μαζεύτηκε ό κόσμος, όπότε αν παρουσιάζηκα κ' έχω σά φάντες μπκαστουιού κατακίτρινος νά μάθω πώς συνέθηκε ό θάνατος τού σκοτωμού μου.

— Αφού εξήγηθήκαμε ότι ζώ, και επειδή ήτανε ήμέρα του άπιστου Θωμά, τότε μοναχά πίστεψαν, ότι είμαι ζωντανός άφού σφίξαμε δύο όκιάδες στό όλα.

— Από και πράξηκα σπίτι μου νά ειδοποιησω τή κουκούμυλα γυναϊκά μου, ότι ζώ, γι'ά νά μή τρομάξη και τής πέση τή παιδί που δέν μούκνε ποτέ.

— Από τή άπό τού Γεωργαντά τή μπακαλίκιο, τού γείτονα μου βρήκα ένα σωρό φίλους γνωστούς και άγνωστούς, όι όποιοι μ' ένα λόγο μούπαν.

— Αυτά είναι άτιμα χωρατά και να μή τή ξανακάνης γι'άτι χάνεις πολύ.

— Σφίξαμε και πόσαι, τούς γυρφα συχωρίο και πύγα σπίτι νά δαγκάσω ε' ά κομμάτι ψωμί, δέν είχα άποραγωθή όπότε αν ήκούω ένα έφημεριδοπώλη νά φωνάζη:

— Η δολοφονία του Παληάνθρωπου και ό θάνατός, πέντε λεπτά, πέντε λεπτά!

— Πεταγώμαι μισοραγωμένος, όχι έχω, δηλαδή από τή φραγή, κ' αγοράζω ένα παράρτημα, και τί νά δω, μείχανε πεθαμένο.

— Τους κερατάδες ιδέα που τους κατέβηκε.

— Ερχεται πρώτος ό Σουρής, με τή ψωμιά στα γένηα κατακίτρινος, με βλέπει και μου λέει, — Μά αυτά είναι σ'ά μούτρά μου Μούκαφες, τή μισό αίμα.

— Φτάνει κοντά σ' αυτόν ένας νοικοκύρης χτιστός, με άγκαλιάζει και με φιλά, με τή δάκρυα στό μάτια. Έβλαφα κ' έχω.

— Νά και δύο τρείς καρότσαις από τής όποιας κατεβαίνει ό Κακούσης, με δύο άλλους, τή γυιό του Πολυζώη τόν Καρανίκια και τόν Τρίμη.

— Με κυττάζουν καλά καλά στό μούτρα, κκάνουν τή σταυρότους και μου λέν:

— Μά βρε άδερφέ, άφού είξερεις ότι ήθελε νά σου συμβή μιá τέτοια δουλειά, δέν μάς τόλεγες νά σε άκολουθήσωμε από τή θέατρο;

— Με πήραν τή γέλια και μου λέν:

— Μά μή γελάς, και αυτά δέν είναι χωρατά. Πίζε όζω, νά σε δ'ή, νά ήσυχήση ό κόσμος.

— Τραβήξε άμαξάδα. Σταματούμε στη Νεάπολι σ' ένα ταβερνιό και γορεύομε άλλα τραμπούκα ένα κρασί. Ό ταβερνιάρης φέρνονκας τόν οίνο του κρασιού με λέει:

— Πάει στό διάολο κ' αυτός. Μέσ' τή Θεό τους. Μά τί βρήκαν, μωρέ άπ' αυτόν τόν άνθρωπο νά τόν σκοτώσουν; Μά όποιος λέει τήν άλήθεια, τέτοια τύχη τόν περιμένει. Άχ! Τί ώρα θα γίνη ή κηδεία του;

— Φεύγομε συγκινημένοι και πάμε στό Ψυρρή. Στη πλατέα βγήκαν όλοι όι Ψυριώταις όζω και έβωσαν τήν άμαξα. Αφού σθανιαρίσαμε κ' έκει λίγα ποτηράκια, ένας χασάπης στρίβοντας τή μουστάκι μου ειπέ:

— Αειντε, μωρέ, και με; τήν επαιξες. Κόντψα νά κλεισω τή χασαπίο.

— Φτάνομε στην Ώραιά Έλλάς και όι καταστηματάρχαι φώναζαν.

— Νά μεξ δώσης τήν πεντάρα με πίσω άκους, Παληάνθρωπε;

— Πάμε στη Πλάκα, και στεκόμαστε μπρός στη ταβέρνα του Μαύργου, εκεί πιχ ήτανε ή διαδήλωσις του ζήτω.

— Καταντράπηκα και είπα νά τραβήξωμε σε κίμμιά έξοχή. Πάμε στη μπουραρία του Φιξ, κ' έκει πλιό τή στρώσαμε στό καλά. Ό κύρ Φιξ μεξ κέρασε και μιá όκιά μπόκ. Έσφυγα σταφιδα. Κάτι κυρίαίς μ' έβλεπαν και γελοούσαν. Άς ήναι καλά.

— Στούς δρόμους που πηγαίναμε παντού σφίγκαμε κ' από μιá και έκατασχέταμε τή παράρτηματα.

Η διαδύσεις

— Άλλοι έλεγαν πώς τόδωκα γώ τή παράρτημα γι'ά νά κερδίσω κάμποσαις πεντάρες. Και γιατί τότε νά τή κατάρχω ό ίδιος;

— Άλλοι, ότι τόκανα γι'ά φιγούρα και νά πουλήσω δημοτικότητα.

— Άλλοι ότι με σκότωσαν όι Μακρakisται, άλλοι όι βούργαρη, γιατί τούς έκανα τάχα γάδαρο τόν ήμελιό τους, όλη ή έννοια μου αυτή ήτανε, άλλοι ότι μου τήν έφτειασαν όι

Μεγαρίταις γι'ά όσα τούς έγραψα, και άλλοι ότι όι χρυσοάδερφοι δωροδόκησαν άνθρωπούς και με ξεμπρόδωσαν.

— Κάνεις άπ' αυτούς δέν είναι τόσο άνανδροι γι'ά νά φτιαχίσουν ένα κακούργημα, εκτός παρά μόνο αν τή έκανα έχω ό ίδιος εναντίο τής βλάβης του έαυτού μου, πράγμα τή όποιο δέν πιστεύω νά ήμουν τόσο άνόητος νά τή κάνω.

Τά της κηδείας μου

— Στο Περαία τοιχοκόλλησαν τή προγράμματα μου και περνούσαν ή γυναίκες και κλαίγαν, όταν τή διαβάζαν.

— Πολλοί γελαστήκαν και ήρθαν άπάνω νά με συνδέσουν πεθαμένο.

— Τόν κύρ Κούζη τόν πιάσαν τή νευρικά του άμα τμήαθε. Ό Καρόνης μούστειλε λαμπάδες. Μιá άραπία ύπηρέτρια, δέν τή ξέρω τή γυναίκα τί δουλειά κάνει, πήγε στό τυπογραφείο και ρωτούσε αν ήναι άλήθεια, μιá καλή κυρία, ιδρομένη επίσης άφού έφερε όλο τή κόσμο άνω κάτω, βρήκε τή τυπογραφείο και ρώτησε αν ζώ, ή Ίσραηλιτική κοινότη; με μέσον του κύρ Χαήλ Μαλτέζου ήρθε στό σπίτι και μ' άφησε τή συλλυπητήρια της. Ένα παιδάκι τού ονομαζόη Ρέντα πήγε και φώναζε: — Μπαμπά, σώσωσαν σπόν πασάληανθρος.

— Στο Περαία μέθυσαν πολλοί και πολλαις γυναίκες άμα που έμαθαν πώς είναι ψέμματα, μου άναψαν και τής λαμπριάτικες λαμπάδες ως καθώς και όι αδερφάδες Ζ. που χάλασαν τή κόσμο από τή κλάμματα.

— Ένα κοριτσιό μούπε χτες: — Θέλεις ζύλο. Δέν τή ξέρω τώς τή λέν, γι'ά νά τή έχθω. Δύο άλλα χοντρομπκλάδικα με τή μαύρα μου κουνούσαν γι'ά φοβέρα τής όμπρέλαις τους, και μιá άλλη νοστιμογυναϊκάρα άγόρασε σκέπη γι'ά νά ντύση τή παιδιά που πολούν έφημερίδες.

Συμπολίταις

— Εγώ δέν είμαι μπροστά σας παρά ένα άπλό όργανό σας, ένας ελάχιστος πολίτης, υπερασπιζόμενος όχι σάς, άλλα τόν έδιο εκυτό μου, ως άνήνω ει; τήν τζην του χαμάλη Λαού.

— Προς τής Βαρθλονισιώταις που βγήκαν νά δούν τή λείψανό μου, τής στέλνω τήν εύγνωμοσύνη μου, ως καθώς και τούς Περαϊώταις.

Συμπολίταις

— Δεχθήτε ένα δάκρυο εύγνωμοσύνης, επίσης και σεις όι φυλακωμένοι του φρουραρχείου και τών άλλων φυλακών που μου στείλατε τή συλλυπητήρια γράμματα, και έχετε πεποιθισι ότι κανεις δέν θα βρεθή τόσο άνανδρος πολίτης νά σκοτώση τόν τελευταίο τών παλιτών. Έμε.

Έλλάδα ένα

— Γράμμα από ένα συμπολίτη μεξ χωρίς ύπογραφή, που μου γράφει, ότι προσφέρνεται τή κατά δύναμη νά συνδράμη κάθε φτωχή οικογένεια που ήθελα τού συστήσει.

— Τόν εύγνωμονώ κ' αυτόν γι'ά τή μεγάλη τιμή που μου έκανε, και δέν θα παραμιλήσω αυτήν τήν άγαθοεργό πράξι, που ή όποια είναι πρωτοφανής, νά τή βάνω εις πράξι.

— Πρέπει νά έχη πολλή μεγάλη καρδιά, κείνο; που σκορπώ τόν λίγο ή μεγάλο πλούτο του βοηθώντας τούς φτωχούς.

Από τή παράρτημα

— Τού σκοτωμού μου, κατάσχεσα 35 δραχμής εις τή πράκτορειό τών έφημερίδων, τής όποιας θα προσθέσω κοντά σ'άς άλλας τριάντα και ει; όσας άλλας μαζέψω και τής μοιράσω σ'ους φυλακωμένους. Θα τούς στείλω καπνό και ό,τι άλλο χρειάζομενο. Άλλά ός ψυροδραχμής τί είναι ό καθούρας τί είναι τή ζουμί του, άλλα πιστεύω νά μαζέψω κ' άλλαις.

Σήμερα

— Σας έφαγα όλο τή φύλλο με τήν άτομική μου λίμα άφήσαντας όζω κάθε άλλο που είχα γραμμένο και θα γράψω ένεκα τούτων τών λόγων, φέρε άπιδι, θα σας τόν βγάλω και άυριο τόν «Παληάνθρωπο», με τή έστω νά ήναι όλα χαζίρει και τής έτοιμασίας.

Προχτές

— ό φιλόθραπος άνθρωπος που προανάφερα έστειλε ένα πολυέλαιο στό Βαρθλονισιό τήν εκκλησιά, και έδωσε και 100 φράγκα σε μιá παμπτωχη οικογένεια με παιδιά γι'ά νά πήν στη Σμύρνη. Από τή χαρά τους όι Βαρθλονισιώταις κόντψαν νά με μεθύσουν χθες.

Άλλη φορά

— Κυρίαίς, σεις που με βλέπατε πραχτές από τή μπακλόνι που είναι από πάνω από τή χρυσοαγειό του κύρ... νά μή γελάτε, γιατί με όλη τήν ωραιότη σας, έτσι μούρχεται με τή Θεό νά σας περάσω στόν Παληάνθρωπο, και κάνετε καλά, έχω δε άνακατεύομε.

— Διαλάκι, γελάς, αί; Άμ' δέν σου κάνω εργολαβία γι'άτι δέν ευκαιρώ, και μή χάνωσαι.

— Δέν μου λέτε με τί δικαίωμα μεξ γενήκατε τούτο ωραίαις;

— Καλό, κ' αν δέν τή μαζυρήσω, Άλλη φορά μή μου ξαναγελάσατε.

Όρε μειά μέσ' τή μούτρά μου

— που κατάντησαν και από τήν Άμερικη κ' ατι κοροϊδα νά μου γράφουν γι'ά τούς δρόμους τής Άθήνας.

— Μούχουν στό πανόγραμμο κ' ατι ψεύτικα γραμματόσημα Άμερικανικά, τα όποια θα πίστευα πώς άληθινά μου τόκναν γι'ά κοροϊδεία αν δέν ήχε και τή ταχυδρομική βούλα τής Άμερικης του ταχυδρομείου, και νά τή μου γράφουν.

— Σε παρακαλούμε ήμεις και τή καπέλα μεξ νά δίνης κίμμιά φορά προσοχή και σε τούτον τόν Νέορ Κάριον και γι'ά μεξ τή όρρανα τέκνα τής φτωχής Έλλάς, τή όποια δέν έχομε προστασία από κανένα, παρά μόνο από τόν μακαρίτη Κουμουνοτσορο που μεξ επισκέαες και τομούσαμε νά ονομαζόμαστε Έλληνες; σήμερα δέν έχομε άλλο, παρά σε τόν Παληάνθρωπο ως προστάτη δια τής πένας σας, άλλα ως βλέπομε νά γράφης πρό όλίγου με τή λέρωσει; και συ, μήπως σε καταφέρναι ό χρυσογάδαροι με τίποτε φραγκίκια τών 28 και δέν βλέπεις καλά νά γράφης;

— «Ένας Άμερικανός φίλος σου, πρό ήμερών έφτασε εδώ στη Νέα Υόρκη από τήν Άθήνα και μεξ διηγήθηκε σε τί κατάστασι βρισκεται σήμερα ή πρωτεύουσα τής Έλλάς, και ιδίως ότι όι άνθρωποι τρέχουν μαζύ με τή ζωά μου άργά, διότι τάχα δέν υπάρχουν πεζοδρόμια.

— Βρε Παληάνθρωπε, ρίξε μιá ματιά εις τή δρόμο του σιδηρόδρομου ως τή Μοναστήρι, εις τή πεζοδρόμια Βορριά Βρύσι και λοιπούς δρόμους, νά δ'ής δρόμοι είναι αυτοί ή τίποτα άλλο;

— Κοντά σ' αυτά μου γράφουν και γι'ά κ' ατι γυναικόδουλειαις, γι'ά τής όποιας νοούκς άνακατεύομε, έστωντας με τή νά έχω τή ράχη μου μονάκριθη.

— Άπάνω δε στό χαρτί που μου γράφουν α'ιτά άπ' τήν Άμερικη, υπάρχει και μιá κουκουβάγια τυπωμένη, τή όποια άποδείχτει ότι κείνος που μου τάρχαψε είναι κούκος!

Κούκος? με μεγάλα γράμματα.

Κύριε Ναυαρχε

— τών ρούσικων πλοίων, σε παρακαλώ έχω κ' ή σκούφια που δέν φορούμε, νά συμμαζέψης τούς ναύταις τών πλοίων σου, πριν τούς πάρη ό διάολος τή πατέρα, και όταν θέλουν νά μεθούν ως π'άν στη Ρουσία, διότι ή Έλλάδα ρούσικα μεθούσια δέν σηκώνει. Κατάλαβες; Κι' αν δέν κατάλαβες σου δίνομε μεξ και καταλαβαίνετε, τί θα πη: —

— Ντουράκ σφινιά προκλίτσα.

— Δέν ξέρω αν τή λέω σωστά ρούσικα, άλλα άδιάφορο τή έδιο κάνει, Έλληνικά γι'ά Ρούσικα. Βάνε νά στα διαβάσουν. Σάματις πάλι συ είσαι ύποχρεωμένος νά ξέρης Έλληνικά;

Τὸ συμπόσιον τῶν τυπογράφων ἐπὶ τῆς Σερμανῆς

Ἔχω μετὰ γυναῖκα

ποῦ δὲν ξέρω πῶς δίκαιο δὲν τὴν πῆσαν μυροῦδιὰ νὰ τὴν κά-
νουν ὑψηλῆτρια τοῦ Πικναπιστήμιου.

Ξέρε; τὰ ἑλληνικά φαρσὶ καὶ δὲν τῆς λείπει τίποτα ἄλλο
παρὰ μοναχὰ ποῦ δὲν ξέρε γράμματα, μ' ἔβλον ὅτις μοῦ ὑπο-
στηρίζει ὅτι ξέρε καὶ συλλαβίζει καὶ ξέρε ἀκόμα—αὐτὸ εἶ-
τὸ σπουδαιότερο—πότε κρατὰ τὸ βιβλίον ἀνάποδα καὶ πότε
ὄρθια.

Ἄω; πρὸς αὐτὸ ἔχω ἐξυπὴν γυναῖκα, μόνον ποῦ δὲν τῆς
λείπει ἡ ἀνοησία.

Τὴν σατυρίζω πρὸς μεγάλη τιμὴν της, γιὰτὸ εἶμαι θυμω-
μένος ἐναντίον της, ἔστωντας μὲ τὸ νὰ κουτοφέρνῃ λίγο καὶ
ἀκούσετε τί μοῦ φτείαςε.

Εἶχε τὴν καλοσύνην ὁ κύριος Παπαζαφειρόπουλος νὰ μὲ ἐ-
πισκεφθῆ καὶ τὴν πρώτη.

— Πῶς σὰς φάνηκε ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουργαρίης;

Καὶ τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη:

— Τὸν στείλαμε εἰς τὸ χτήτα τοῦ Παπαδάκη νὰ βοσκῆσῃ.

Καὶ ἐνοοῦσε ἓνα ἀρνιάκον ποῦ μοῦ ἔφεραν ἀπὸ τὴν Αἰ-
γίνα.

Νὰ γυναῖκα, γὰ μάλαμα

Ἄπο ἑτόικαις παρεξηγήσεις μ' ἔχει χορτάσμενον, καὶ ἄμα
ποῦ πάρω τῆς δέκα χιλιάδες δραχμαὶς ἀπὸ τὸν Μελλάς, θὰ
τῆς πᾶσὶν ὅσα ἐπιθυμῶ.

— Νὰ βρεθῆ γυναῖκα πάρτες γιὰ προίκα, καὶ ἐγὼ χωρὶς προίκα
παντρεύομαι. Ἄει καλιὰ σου. Ἀλλὰ τέτοιος ἀφιλοτίμος εἶ-
ναι ὁ Μελλάς ποῦ λυπάται γὰ δωροδοκῆσῃ μὲ δέκα ψωροχι-
λιάδες δραχμαὶς ἓνα Παλιῆθροῦ, σὺν καὶ ἐμένα καὶ νὰ
μοῦ δώσῃ κόντὰ ὅσα ἄλλα καὶ κινιούρια γυναῖκα.

Γυναῖκα Δραμαλὶς τοῦ Χῆ.

προνομιούχου προμηθιοῦ τῶν κυβερνήσεων Αὐστρίας, Ρωσίας, Ἑλβετίας,
Ρουμανίας, Σερβίας κλπ. Πωλεῖται ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ.
Ε. Ἀραβαντινοῦ, Ἐν Βόλῳ ἐν τῷ φαρμακείῳ Ζαφ. Α. Σφόρα, Ἐν Πει-
ραιεὶ ἐν τῷ φαρμακείῳ.

Διὰ πᾶσαν περαιτέρω πληροφορίαν ἐπευθυντὸν εἰς τὸν κ. Π.
Κ. Παπαδάκη γενικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ κ. Χῆ διὰ τε τὴν Ἑλλάδα καὶ
τὴν Τουρκίαν.

Ἡ νέα μόδα.